

1 ספר בראשית פרק מו

(י) וְבָנִי שָׁמַעְוْן יָמֹאֵל נִזְמַן וְאֶמְדֵן יְיִכְיָן וְצַחֲרֵן וְשָׁאוֹל בָּן הַכְּנֻעַנִּית:

2 רשי על בראשית פרק מו פסוק י

(י) בן הכנענית - בן דינה שנבעלה לבני כנען כשהרגו את שכם לא הייתה דינה רוצה לצאת עד שנשבע לה שמעון
שינויה (ב"ר):

3 פירוש הטור הארוך על בראשית פרק מו פסוק י

ושאול בן הכנענית. פירוש ר' אברהם, לומר שהוא בלבד בן כנענית, שככל שאלה השבטים לא נשוא מבנות כנען. ורש"י פ' בן דינה שנבעלה לבני כנען. ותימה איך נשא שמעון אחותיו מן האם. ולפי המדרשathi שפיר שעיר הריוון של דינה היה בבטן רחל:

4 משך חכמה על בראשית פרק מו פסוק כב

(כב) בני רחל כי אשרILD ליעקב - ולא כתוב אשר ILDA ליעקב כמו בשאר נשים לפי התרגומים יוונתן (פ' ויצא ל, כא) שבתווך הבطن הוחלפו יוסף משבטן לאה לתוך בטן רחל אם כן לפי מה שדרשו בסוף פ' המפלת (נדזה לא סע"א) דאשר ILDA הוא על הריוון שאשה מזרעת תחליה يولדת זכר אם כן לא היה הזרעה מרוחל וכן רק על הלידה בלבד כתיב אשר ILD ודוו"ק.

5 ספר דבר ש לפי - מערכת ע

עוד יש סמק דרך במ"ש בתרגום המיויחס ליונתן דלאה נתבערה מישף ורחל מדינה. ואח"כ שלאה דינה דין בעצמה וכוכ' אתחלפו עובריא ודיינה שהיתה ברוחל באה וויסף שנולד בבטן לאה החל לרחל והיא הקדמה יקרה ומתוגכה יובנו כמה דברים כמו שעני בראש דוד ובמ"א עתה אני אומר דגס זה סמק למאי דקמן DCIOIN דיוסף הצדיק ע"ה נוצר בבטן לאה והוא שם איזה זמן לך מהארת לאה ודאי ואח"כ החל לבטן רחל וו"ש ויהי כאשר ILDA רחל את יוסף ILDA דיקנא ונמצא DISH לו כחות לאה ורחל ובצד מה יכול לומר איש ישראל מזרעה DISF קאטיניא.

6 מדרש תנומא (בובר) וישב אות יג

ויאמרו איש אל אחיו. מי הם שמעון ולוי: הנה בעל החלומות הלזה בא ועתה לכון נהרגהו וגוי. אמר ר' יצחק המקרא אמר לך דרשו, מי אמר ונראה אלא הם אמרו לכון נהרגהו, רוח הקודש אומרת ונראה אתם, הם אמרו לכון נהרגהו, והוא אמר והנה תסובינה אלומותיכם ונראה של מי עומד שלכם או של:

7 אוצר המדרשים - לך טוב על ברכת יעקב אבינו ע"ה עמוד 232

עקרו שור זה יוסף שנאמר ויאמר איש אל אחיו הנה בעל החלומות הלזה בא אלו שמעון ולוי שנקרו אחים וראייה לדבר שהרי במצרים לא לך יוסף לאסור אותו אלא שמעון שנאמר ויקח מאתם את שמעון ויאסור אותו לעינויים וכתיב ויפתח האחד את שקו זה לוי שנשאר יחיד כי יותר שם שמעון ושמו לו כספו בפי אמתחו כדי לבהלו

8 ספר פרשת זרדים - דורש ראשון

וראיini להרב מהר"ש יפה שכותב בשם רבו ז"ל שיטות יוסף היה שראה את אחיו אוכלים בן פקוועה בלי שחיטה דשרי כדאיתא בפרק בהמה המקשה, יוסף לא ידע שהיה בן פקוועה, עכ"ד. ונוראות נפלאת על הרב איך נתיישבה

דעתו בשיטת רבו, שהרי כל מה שהקשה להרא"ם קשה גם כן לשיטת רבו, שהרי בן פקועה דכרהה בלא שחיטה הוא דוקא לדין דבשחיטה תליה מילטאה ואפילו מפרקסת שרי, א"כ בן פקועה דחטיבה בשחיטה בשחיטה אמו ולא בעיא שחיטה ואין בה משום אבר מן החיה משום דחטיבה כפרקסת, אבל לבני נח דבmittah תליה מילטאה ומפרקסת אסור فهو איך יתכן דברנו פקועה ליכא איסור דבר מן החיה, מי גרע בן פקועה מפרקסת. וא"כ מה שחaska הרב לרاء"ם דיויסף לא טעה בדיון וכן הדין היה שהה אסורה להם מפרקסת אם הדין קרבת אחד בר יעקב דמחלוקת בין ישראל לעכו"ם, משום דברני יעקב תורה בני נח להם כו', קושיא הלו בעצמה שייכא לשיטת רבו, ודודאי דלשיות רב אחד בר יעקב דמחלוקת בין ישראל לעכו"ם במפרקסת, בן פקועה אסור לבני נח ויש בה משום אבר מן החיה, וא"כ יוסף לא טעה בדיון, וכן הדין היה אסורה להם בן פקועה משום אבר מן החיה. גם מה שחaska דאך למ"ז אחד ישראלי ואחד עכו"ם דמותרים במפרקסת דהוא דוקא אחר שהותר לישראל הותר ג"כ לעכו"ם אבל מעיקרא הווה אסור. גם קושיא זו שייכא לשיטת רבו, דאך דינמא דבר פקועה דאין בו משום אבר מן החיה אף לעכו"ם, אבל מעיקרא הוה דליקא מידי דישראל שרי ולעכו"ם אסור, והוא דוקא אחר שהותר לישראל הותר גם כן לעכו"ם, אבל מעיקרא הוה אסור. כללו של דבר אין חילוק כלל בין מפרקסת לבן פקועה, ולא ידעתו למה נשא פנים לבו:

9 נאות יעקב

10 בית יוסף על או"ח סימן תקן

ובחל להיות ערבי שבת כתוב כך נפסקה הלכה בעיובין (מא ע"ב) מתענה ומשלים וכותב הראב"ד שלא אמרו משלים אלא שאיןו אוכל קודם שקיית החכמה אבל ודאי משתתקע החכמה מטופסת שבת הוא וכבר קדש היום אם רצה לאכול אוכל שכיוון שנכנס לתהום שבת שוב אינו רשאי להטענות עכ"ד. וזה שכותב בשם הראב"ד נתבאר ממה שכתוב בסימן רמ"ט (עמ' כה ד"ה ולענין) וסימן תקע"ב (עמ' שנה ד"ה וכן יחיד): וה"ר דוד אבודר罕 כתוב בהלכות תענית (עמ' רנד) שעשרה בטבת הוא משונה משאר תעניות שאם היה חל בשבת לא היו יכולים לדחותו ליום אחר מפני שנאמר בו (יחזקאל כד ב) בעצם היום הזה כמו ביום הקפורים ולא ידעתו מניין לו זה. וכותב עוד דעשרה בטבת חל לפעמים בששי ומטענן בו ביום ושאר צומות לעולם אין חלים בששי:

11 אור שמח על הלכות תעניות פרק ה הלכה 1

ובדברי האבודר罕 הנ"ל יש לישב מה דברי בגמרא בסוף בכל מערבין ברבי רב דיתיב בתעניתה במעלי שבתא מהו לאשלומי. ולא בעי בתענית צבור שחל בערב שבת, משום דכל הד' צומות לא מצי לחול בערב שבת רק בעשרה בטבת ואיהו גופיה דחי שבת מכש"כ שימושים בערב שבת התענית. ומהזה לך האבודר罕

12 תלמוד בבלי מסכת עירובין דף מ/ב

ואמר רבה כי הווין כי רב הונא איבעיא לנו בר כי רב דיתיב בתעניתה במעלי שבתא מהו לאשלומי

13 ספר כלליים ראשוניים - כלל לב

ב) עניין שתי נוקبين לאה ורחל הוא, כי שני שרשים יש לישראל, א' - שורש כלל הארץ, לרעים ולטוביים, מצד היוטם **ישראל**. ודבר זה משתרש בשרשיהם גבויים בערב שבת, משום דכל האורות העליונות, שאינם עשויים אלא בשיביל ישראל, וישראל הם השתלשלות מן האורות העליונים. אך אין עיקר ההנחה תליה זהה, ועל כן אין לשורש זה תולדות רבות, אע"פ שהוא עניין עיקרי וגבוה. אך יש שורש אחד לישראל לפי בחינת מעשיהם, והוא השורש שונפלים בו המצבים הרבים המתחלפים דכנסת ישראל. ותולדות השורש הזה רבות מאוד, שבזה תליים כל המקרים המתחדשים בהנאה, אם לטוב אם למותב. וזה עניין לאה ורחל. לאה היא שורש ישראל, והיא גבואה מאד, שנעשית ממלכות אימאה, והוא במקומם המוחזין. אך אין בה כל השינויים שיש לרחל, ואין ההיזוג עמה עיקרי, אדרבא, היא **עלמא דאתכטסא**. אך רחל היא שורש התחרתונם לפי עניין מעשיהם, המשתנית במצבה לכל התחלתי עניין התחרתונם בזכותם, ועיקר ההנחה תליה בה, והוא עקרת הבית, וההיזוג העיקרי הוא בה. וחידוש ההשפעה צריך שייהי בזיווג רחל, והעיקר בזיווג ישראל ורחל. אך השלמת ההשפעה בכל תנאה נעשה בשאר זיווגי הימים

בזionario לאה:

14 זהר חלק א ז' קנב/א

תרין עלמין אחין יעקב, חד עלמא דאטגלאו וחוד עלמא דאתכסייא, כגונא דלהון ממש, מחד נפקו שית שבטין, ומחד נפקו תрин שבטיין, עלמא דאתכסייא אפיק שית סטרין, עלמא דאטגלאו אפיק תרי, ואינו תrin כרובין דתחווה, ויעקב בין תrin עלמין אשתחח, בדיקנא דלהון ממש, ובגין כך כל ملي דלאה هو באתכסייא, ודרחל באטגלאו:

15 ספר קומץ המנהה חלק ב - אות עד

עד) וכי בערב ויקח את לאה (שם כ"ט, כ"ג). כי שני מדיניותם בסיטרא דנוקבא שהוא התשוקה להשם יתברך האחד בשתייה ומצד זה השם יתברך מפרסמו בגלי והיא רחל שאמרו ז"ל (בראשית רבה ע"א, ה') שאחזה פלך השתייה ואיתה בוחר (ח"א ר"נ ט). **שהיא עלמא דאטגלאו** והוא יפת תואר ופת מראה (פסוק י"ז) לעין רואי. והשני בהודיה כמו שאמרו ז"ל בלאה (במדרש שם) והוא עלמא דאתכסייא שתוקף ההכרה הוא הטעמים והגדירה הצטצום והעלם האור הוא הגילוי וההשגה לעיל אבל מצד הגילוי הוא הטעם והשתיקה הוא הטעמים וההזרה הוא מצד הgiloy ותוקף ההכרה והוא מדריגת לאה בבנייה שלבל בידוע: (דברים לד, י') ולא קם וגוי וכן הלב נעלם ושם הוא תוקף ההכרה והוא מדריגת לאה בבנייה שלבל בידוע: ורחל מדריגת שלימיות המעשה שהם בגילי והאור נעלם והמעשים הם מצומצמים וזה מדריגת השתיקה שאינו בתפקידים כמו הלב, ומצד הגילוי היה שעשו בכור ולא מצד הטעם כנזכר לעיל (אות ס"א וס"ב) לכך מצד הגילוי לאה לעשו רק מצד הטעם הוא לייעקב (זה שאמרו ז"ל (בראשית רבה ע', י"ט) שאמרה לאה לייעקב לא כך אמרת לך אנכי עשו היינו דמתעה שפיר הוא לחלק רמאות נגד רמאות כמו שהבכורה הגיע לו בرمאותך לאה) כי היא עלמא דאתכסייא, ותכלית גיינע האדם על שלימיות המעשים והוא אהבתו אבל מתחילה משתלים הלב ואחר כך בא שלימיות המעשים והלב עקרת הבית כי ממן תוצאות חיים וכן מדת יעקב אבינו ע"ה לא מת ומקור החיים הוא בלב וכך נכנסת עמו רק לאה לקבורה: ושם שני יהודים דשמעו ישראל וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד והוא בחשי נגד רחל שאחזה פלך השתיקה שיחוז המעשים להשם יתברך הוא דוגמות ציקי קדירה דברים שלפelim גם הם מתייחדים לבת מלך ולכך עשו נופל בזרעו של רחל שהם בגלי טוב נגד עשו שהיה גם כן גילויו מראה עצמו טוב כמו שתתברר לעיל (אות ס"ב) ובידם שהם גילוי טוב והוא באמת הוא מפלתו:

16 ספר תקנת השבין - אות ו

יעיר גלגולו לבן היה בשבי רחל שהיא עקרה בית ישראל כי היא יפת תואר ופת מראה ההיפך מאדם מכוער דהינו ביופי הנפש דהאומן עשה ביופי וכן זרעה צדיקים גמורים, וזה עלמא דאטגלאו שהם בהתגלות בעולם הזה נאים במעשים בכל מיני יופי כתעם יוסף יפה תואר ופה מראה, וזה שאחזה פלך השתיקה היינו ההגדירה שהוא מצד הגוף כתעם לא מצאתי לגוף טוב אלא שתה שתקה (אבות א', י"ז) היינו שב ואל תעשה בלא התפשטות שהוא הדיבור כי ברוב דברים לא ייחד וגוי (משל י', י"ט), וזה עיקר המכון בית ישראל עמוק כולם צדיקים שהיו כן בפועל גלי לכלה ועל זה כל אזהרות התורה: וזה כל חפצ' יעקב להעמיד תלדות צדיקים המקיימים דרך שזה כל עניין האבות להעמיד אומה שלימה עושי רצון ה' יתברך ולא רצה שהיה במטתו פסולת כלל ועל כן אהב את רחל רצה לומר חشك בהולדזה כזו צדיקים גמורים, ולאה הייתה בהיפך כי היא סוד עלמא דאתכסייא היינו דטויבה שהוא מדת צדיק אמרו צדיק כי טוב גני בוגיה וההתגלות לא כן וזה מדת הבינה דלבבו יבין ושב דרגא דבעל תשובה שהוא מעלה מצדדים גמורים, והוא וכל זרעה תפסו פלך ההודאה דזהו עיקר התשובה דמודה ועוזב ירוחם, וראובן בכורה פתח בתשובה תחילת וכן מזרעו כמו שאמרו ז"ל (בראשית רבה פ"ד, י"ט):

17 ספר תקנות השבין - אות ז

ומתחילה היה האהבה בהעלם על כן אף שאמרה עתהiahbenyi איש חזרה לומר כי שנואה אנכי לפי שלא הרגישה התגלות אהבה הגם שלידה לו בן עם כל זה חשבה כי היא שנואה בתכלית, וזהו תכילת ההעלם של עלמא דאתכסיא עד שהוא נדמה ממש בהיפך וזה גורם שמיית ה' יתברך עקמת האדם כפי דמיונו בהעלם, ועל ידי זה נולד שמעון שבו הוא כח זה דשמייה דה' יתברך כי הקול עצמו הוא נחלת וברכות יהודת כמו שנאמר (דברים ל"ג, ז') שמע ה' קול יהודת ובזה נרמז ברכות שמעון כמו שאמרו ז"ל (ילקוט תתקנ"ד) וברשי' (שם על הפסוק), היינו שמיית הקול כי הנפשות דבני ישראל הם חלק אליו ממעל שהוא בעל הכוחות כלם המתחלקים בפרטני הנפשות דישראל דעל זה נאמר (בראשית א', כ"ו) בצלמנו צדמונינו, וידוע鄧טם ודמותם הם ذכר ונוקבא היינו שיש כוחות משפיעים ומקבלים כמו ראייה וشمיעה, הראייה הוא כח הרזיה והוא יכול לפעול גם כן בכוחו כדיוע מכח עין הרע ומדעה טובה דעתן טוביה מרובה אבל דבר הנרא גשמי ואין פועל ברואה, וכח השמייה הוא בהיפך שהמשמע פועל בשום עיקר לשון שמייה היינו קיבלת דברים והוא כח מקבל:

...

זהו שורש קדושת נפש שמעון שהוא שורש דמות כח השמייה שלמעלה דאך על פי שנואה מכל מקום שמע ה', דמה שנואה הוא רק למראית עין החתגולות בעולם הזה אבל באמת אהבתך אתכם אמר ה' ולא ירדה שנאה אלא לאומות העולם שנאמר (מלאכי א', ג') ואת עשו שנאתי, וכן אצל שורש ישראל שבלבו נגדו המעלים המעלת לשונא כתעם (סוכה נ"ב). כל הגדול מהבירו יצרו גדול, וכך המעלת כו החסרון שבלבו נגדו המעלים המעלת ככליפה הסובבת לפרי זהה לעומת זה עשה אלקים, וכח השמייה שבו שורש הטוב שבאדם מצד שהוא אדם המקבל בו היה גם כן שורש כח הרע, וכל عمل האבות והאמורות היה לתקן חטא אדם הראשון כדיוע וביחוד לאח עקרת הבית בית יעקב כי בה עיקר התקון, דתיכון החטא הוא על ידי תשובה ועל ידי אנשים שהקימו עליה של תשובה זרעה דוד ומשיך שהוא גמר התקון לא על ידי צדיק גמור שלא חטא מעולם:

...

ותיכון הגמור הוא על ידי זרע יהודת המתknן בפועל אבל בכך ומצד המעמים הוא בשומו ועל כן אין ברכתו בחתגולות רק כלולה בברכת יהודת שבו הוא בחתגולות ובשומו הוא בהעלם, אבל תחילת גמר היושעה בהעלם הוא בכך שעיל ידו באה אהבת ה' יתברך לישראל ב עמוקים היפך הדמיון שהוא שנוא וכן לבבו נטוע אהבת ישראל באמת, אף על פי שלמראות העין שנתה יוסף התחל ממנה שריר ראובן חשב להצלו, זה לפי שלא היה עדין גמר התקון בפועל ממש, וזהו החסרון שיש בו מה שמצויד התקון רק ב עמוקים ולא בפועל ובהכרח מושך חסרון אחורי בפועל:

ועל כן נאמר (בראשית מ"ב, כ"א) ויאמר איש אל אחיו אבל אשימים אנחנו וגוי בחתנו ולא שמענו, ואמרו ז"ל (ילקוט קנ"ח) איש אל אחיו שמעון ולוי שהם היו העיקר במכירתו ובעומתו הגדול המתחיל בדבר דבו עיקר השנאה ליוסף שעיל כן בחרו יוסף מכולם לאסרו, כי הוא ממש היפך יוסף הצדיק בתגוליא ובפועל ואין מביט ל עמוקים והוא כל עסקך רק ב עמוקים ואין מביט למה שבפועל, ודבר זה החסרון אבל החסרון רק דלא שמענו שלא שימוש בכך השמייה שלו במקומות שהוא שומר במקומות שאין ראוי, שבזה היה נסיוון יוסף דלא שמע אליו, וגביו שמעון לא שיק כלל לנסתתו בזה כיוון דכוחו הוא השמייה דחلك אלקיך אכן אפשר שישמע ומה שאין רצון ה' יתברך רק אפשר שלא ישמש בחלוקת הטוב ולא ישמע, ובזה היה נסיוון שלא עמד בו מצד העולם הזה שהוא עולם הנגלה ואין כוחו מתגלה בו, ועל כן לא העמיד מלך ולא שופט כי אין שיוכות לו ממשלה בישראל בעולם הזה שהמஸלה מצד התgalות כח המיחוד והמעלה שיש בו, דבכל שבט יש מעלה מיוחדת שכשר היא מתגלית באיזה נפש פרטית מאותו שבט הוא מתגלה בו על עם ה' ומעלת שבט שמעון אין מתגלית בפועל בעולם הזה:

18 ספר אור זרוע לצדיק - אות ז

דברית הלשון וברית המעוור מכוונים זה נגד זה. ומכל מקום בעולם הזה הם זה נגד זה רצה לומר נגידים כנודע כי הם מדՐגת יוסף ודוד. יוסף הוא ברית המעוור שומר הברית כנודע. ודוד ברית הלשון כנודע כמו שמובא (תיקוני זהר י"ז). מלכות פה תורה שבעל פה קריין לה וכו'. וכן שיטוף ניתן למצרים ובבית אוזנותו כדי לצרפו לכך דוד המלך ע"ה ניתן בדור המלא לשון הרע, כמו שאמרו ז"ל בירושלמי (פה פרק א' הילכה א'), ובשוחר טוב (מזמור ז'), על פסוק (תהלים י"ב, ח') תשרם מן הדור זה לעולם עין שם. והוא היה לשונו מלא שירות ותשבחות. ואמרו ז"ל

(פסחים פ"ז ע"ב) דלכ' זכה ירבעם להמנות עם מלכי יהודה לפי שלא קיבל לשון הרע והיינו דזה מדריגת מלכי יהודה כנ"ל:

וזכו שניהם למלכות. אבל הם שונים זה זהה כי בכל אחד יש חסרון משלימות חבריו. בירוש לשון הרע כנ"ל ובזוד שמרית הברית כנודע. ולעתיד נאמר [ישעה י"א, י"ג] אפרים לא יקנא את יהודה ויהודה וגוי' שישלמו שניות [ומשיח בן יוסף יهرג ויחיהו משיח בן דוד כענין מרפא לשון עצחים]. ומשפט לשון הרע בהרגה כמו שאמרו ז"ל (דברים רבה ה, ט') דקטיל שלושה. ובמוקם אחר הארכנו בזה שדוד המלך ע"ה נגד לשון הרע כמו שאמרו ז"ל (תנחותמא מצורע ב') דלשון הרע נגד עבודת זרה גilio עריות ושפיקות דמים והם נגד שלושה אבות שבקדושה ודוד נגד לשון הרע ואין כאן מקומו להאריך]. אבל בהתחלה היה בכל אחד חסרונו כנ"ל:

19 ספר צדקת הצדיק - אות קיז

קייז כל מי שנקי מהחטא התאהו צריך שmirah יתירה בענייני כס ורציחה שהוא עלול להם וכיدوا דלא תרצה ולא תנאף הם שני הפכים והם ימיון ושמאל ברע. [וכמו ששמעתינו על ירבעם בן נבט שנקרא אפרטדי דרצה לומר שלא ראה קרי מימייו ושם אמו צrhoעה הייסוד שלו כעס]. וכל זרעא דיוסף הם שמורי הברית כנודע ורציחה שכחא שם כמו שאמרו (מכות י'). בಗlude שכחוי וזכהים. בשכם שכחיא וזכהים: ובבבא מציעא (פ"ד). שסיפרו משופריה דרבנן יוחנן וידוע שופריה, ווфи התואר בכל מקום הוא על שמרית הברית
וכמו שנtabbar לעיל (אות צ") ואחר כך נאמר עליו דאתמי מזרעא דיוסף ואחר כך הענן שאירע לו מרש לקיש
[כמנהג חז"ל בגמרה בכמה מקומות מותוק שבחו ובמקומות גדלו שמש אטה מוצא גם כן מה שנראתה קצת הפך כי תורה היא ולימוד צריך וכן כמו כן גם בתנן"] שהוא מצד הריתחא דרבנן שהיתה גבורת בו שלא רצה למוחל:
וגם גוף הענשה שהיתה ריגיל בה ר' יוחנן כמו שאמרו בבבא קמא (קי"ז) עס רב הנהא דבר זה הוא גם כן למני שהוא בטבען כמו שאמרו (שבת קנו') מר נמי עניש וקטיל. ואף על גב דritischa דרבנן הוא טוב בכל סייטרין כמו שמובא בזוהר (ח"ב קפ"ב ע"ב) וכן איתנא (תענית ד') דאוריתא מרתחא ליה מכל מקום כפי הנראה חדש לא הצליח ריתחיה מייס סליק ביה. ולפי שקרה לריש לקיש ליסטאה דהיוו רוץ ולפי שאסור להזיר לבעל תשובה מעשיי הראשונים לכך הוא גם כן נזדמן לו עניין כזה עצמו על ידי מה שחבירו נענש על ידו ועל ידי זה בא מזה הגרם מיתה לעצמו כמו שגרם לריש לקיש:

20 תלמוד בבלי מסכת ראש השנה זט/ח/ב

תניא אמר רבי שמעון ארבעה דברים היה רבי עקיבא דורש ואני אין דורש כמותו צום הרביעי זה תשעה בתמוז שבו הובקעה העיר שנאמר (ברביעי) [בחודש הרביעי] בתשעה לחדש ויחזק הרעב בעיר ולא היה לחם לעם הארץ ותבקע העיר ואמאי קרי ליה רביעי רביעי לחדים צום חמישי זה תשעה באב שבו נשך בית אלהיינו ואמאי קרי ליה חמישי לחדים צום השביעי זה שלשה בתשרי שבו נהרג גדליה בן אחיקם ומיה הרגו יישמעאל בן נתניה הרגו למדך ששකולה מיתנתן של צדיקים כשריפת בית אלהיינו ואמאי קרי ליה שביעי שביעי לחדים צום העשירי זה עשרה בטבת שבו סמך מלך בבל על ירושלים שנאמר ויהי דבר ה' אליו בשנה התשיעית בחדש העשרי בעשור לחדש אמר בן אדם כתוב לך את שם היום את עצם היום הזה סמך מלך בבל אל ירושלם ואמאי אומר כן אלא צום לחדים והלא היה ראוי זה לכטוב ראשון ולמה נכתב כאן כדי להסדיר חדשים כתיקון ואני אני אומר כן אלא צום העשרי זה חמישה בטבת שבו באת שמונה לגולה שהוכתבה העיר שנאמר ויהי בשתי עשרה שנה בעשרי בחמשה לחדש לגלותנו בא אליו הפליט מירושלים לאמור הוכתבה העיר ועשוי יום שמונה ביום שריפה ונראין דברי מדבריו שאני אומר על ראשון ראשון ועל אחרון והוא אומר על ראשון אחרון ועל ראשון ראשון אלא שהוא מונה לסדר חדשים ואני מונה לסדר פורענות

21 ספר תקנת השבון - אות ו'

ונראה לי דזה סוד מה שאמרו (גיטין כ"ד). שני יוסף בן שמעון וכן בכמה דוכתי דנקט יוסף בן שמעון והיה לו לינקט למשל רAOvn BN יעקב כדרכ' שאמרו (שם פ"ז). רAOvn BN יעקב עד שהוא השבט הראשון והבן הראשון בישראל וכדרך שאמרו בכמה מקומות רAOvn ושמעון רAOvn שלקה שדה משמעון וכיצא בו טוביה שם ראשוני השבטים וכן ביבמות (צ"ז ע"ב) רAOvn ושמעון ולוי וכן בכמה דוכתי ואפלו במקום אישור נקטו (שם י'). יעקב אנס כלתו ומות

ראובן וכו', ומה עני לتفسר למשל יוסף בן שמעון שלא נמצא בכתוב כלל, וכן דברי חז"ל לא בא במקורה שלא בדקדוק ואפילו במקום שנكتו למשל המורגל יש בו טעם נעלם גם כן וכל שכן במקום שנكتו מושל שאין מורגל:

ורחוק לומר כי היה מצוי בינהם יוסף בן שמעון הרבה, וכמודמה כי השם שמעון מצוי בין התנאים ואמוראי הארץ ישראלי קר' שמעון בן ל קיש ובן פז ובר אבא וכיוצא טוביה הכל מארץ ישראל, אבל בין אמוראי בבל לא נמצא כמעט הרבה רבי שמעון [זהינו שלא נסמך אין סמוכה בבל רך רבי שהוא מארץ ישראל] נראה דהשם שמעון לא היה מצוי כל כך שם, והשם יוסף מצוי באמוראי בבל ולא בארץ ישראל רק יוסף לא בתנאים ולא באמוראי הארץ ישראל, כמודמה אף ר' עקיבא בן יוסף וכיוצא אין מצוי כל כך כי שם היו קורין יוסף יוסי ואם כן אדרבא אין יוסף בן שמעון מצוי כל כך וגם זה לא במקורה:

והנה שורש החסרו היותר עצום למראיות עין שיש בנסיבות דישראל הוא החסרונו דשמעון, ועל האמת הוא החסרונו היותר קל דעת לנו לא נכתב בתורה כי על האמת אי אפשר שהיה חסרונו בזה בנסיבות דישראל כלל, אלא שדבר זה צריך לבירורים גדולים ועל כן אין מיתתו בבית דין אלא מקנאי הפוגע בו והקנאי הוא שזריז ומחריר לנוקם ואין מותן בדבר ומצדד לזכות ולהציג כמו שהיו עושים הסנהדרין, והבירור השלם הוא כאשר היה יוסף בן שמעון שהבן גילה המעמקים שבאב כאשר היה הבן היפך לו ממש, שהו שורש יוסף שהוא מוגדר בזה בתכלית, ועל כן סתם בן המברר אביו יש לקרתו על דרך משל יוסף בן שמעון, כי בירור זה הוא ברור בכל ישראל שהרי חסרונו זה אינו בעצם למי שהוא מושרא וגוזע קדישא דישראל:

ולכן נكتו למשל השם יוסף בן שמעון כshedibro משני בני אדם השני בשמו כמו שאמרו במסנה (בבא בתרא קע"ב) ובגמרא שם (קס"ז ע"ב) ובביברות (מ"ח). דנראה דהוא שם המצוי, ואף על פי שאין זה עצמו שם מצוי בפועל הם נكتו למשל מה שהוא ראוי להיות בשורש וכפי דרכם לתفسר למשל שמות השבטים שהם ראשי האומה הישראלית ראוי להיות שם בן ואב, רצה לומר בן המברר האב שעלה זה הוא עיקר עניון הבנים המצוי יוסף בן שמעון, רצה לומר השמות יוסף ושמעון של השבטים יהיה זה בן זה וمبرר את זה, ולא שייהה בפועל לדורות שמות בני אדם כו דלא כל שמעון ו يوسف שביעולם הם דוגמת השבטים ופוק חי כמה יוסף אכן הגיע בשוק אליו גודרים בעיריות כיויסף הצדיק, ואף על פי שמל מחוק ודי שמא גרים להיות לו שיוכות מה לשורש שמו מכל מקום אין הבירור בשמות יוסף ושמעון בכלל, רק לדוגמא נكتו משמות השבטים וייהו השמות איך שייהה השם המצוי דהינו הבירור המצוי בין בני ישראל להיות על ידי זה מצוי שמות אב ובן שווים, כי השם הוא עיקר הנפש והחיותCIDוע ראי להמשיל ולכנותו ביוסף בן שמעון:

ויש להוסיף דמה שאין מצוי אותן שמות בפועל כל כך, כי באמת אף על פי שבירור זה ברור ההינו מצד שורשי הנפשות בני ישראל באמת לא מיתתו, אבל מכל מקום אין גלי ממש בפועל בעולם הזה ואפילו בגיהנום אברהם אבינו ע"ה לא מבשקלליה כמו אמרו בעירובין (יט), דכל זמן שימוש האי עלמא שיש בו בחירה ושכר ועונש משפט עולם הנשומות הוא כפי השתדרות האדם בעולם הזה מצד התפשטות קומת הנפש הפועלת בעולם הזה שבת הבחירה, ולא על פי שורש הנעלם המתגלה בבנים שאין תלוי בחירה אלא שככל עוננות דברחים אבינו ע"ה מצילם ההינו מצד שהוא ניכר עדין לזרע אברהם אבינו ע"ה הינו שיש בו שורש יהדות גמור אין לעו תפיסה בו בעצם רק כחזי הסובבים לאסא על כן על ידי השורש ד아버יהם אבינו ע"ה ניצול מדינה של גיהנום גם בעולם הזה כשותגלה ומתברר שורשו בבנו, אבל בועל ארמית שקשרורה בו ככלב כי מצד גילוי החטא נראתה כיצאה מושרש יהדות שהר אין זה ראוי שייארע למי שהוא מושרא ישראל דעתן כן אברהם אבינו ע"ה לא מבשקלליה שהוא מזערו כלל וככילה אין בו שורש נעלם דיהדות כלל, על כן אין מתגלה בפועל בעולם הזה שורשו הנעלם בבנו גם כן דאו היה גם אברהם אבינו ע"ה מכיר בשורשו ומצלמו מדין של גיהנום, אלא שמצד משפט הגיהנום בגלוי דעולם הזה הנמשך אחר פועלם העולם הזה אין השורש ניכר בזה אם כן אי אפשר לו להיות בירור גלי בעולם הזה בבנו גם כן:

22. ילקוט רואובני על התורה - פרשת וישלח

ויעקב שמע כי טמא את דינה בתו וגוי. ר"ע היה גלגול שמעון שנשא את דינה שנשאת לשכם, יצא זמרי והטיל בה תוקף הדינים וגם מאי היתה נשמת ר"ע גנוו תוק הקליפה שיצא מבני בניו של סיסרא ושהוא ניצוץ פרעה כמבואר בכנפי יונה ח"ג וכו' ור"ע תיכון זמרי אשר ע"ש סוף תיקונים ונקר' שלומיאל בן צורי שדי, חתום באל שדי דוגמא מניין אל שדי גי' משה כי ר"ע שקהל ממשה וזכה למדרגה עליונה יותר ממשה בסוד כן עלה במחשבה וכו'

23 ספר ישם משה - פרשת ויחי

והנ"ל בזה על פי מה דאיתא בפרק עשרה יוחסין ((קידושין) דף פ"א [ע"ב]) רבי עקיבא כי מתי להאי קרא בכى, כתיב (שם בדבר ליג) אישת הפרם וה' יסלח לה, במה הכתוב בדבר באשה שנדרה בנזיר, ושמע בעלה והפר לה, והיא לא ידעה והיתה שותה יין ומטמאה למיטים, למדך שאפילו המתכוון לאכול בשר חזיר, ועלה בידו בשר טלה צרך כפירה, ועיין בזכור הקודש פרשה פ"ד (סימן י"ז), והעליה הא ذרבי עקיבא דוקא בכى בהאי קרא, על פי DIDOU דעשרה הרוגי מלכות נתפסו בעונן מכירת יוסף, ומהאי טעמא נענש רבי עקיבא בעונש קשה יותר מכלם, לפי שהיה גלגול שמעון שהיה ראש המדברים בעניין זה, והנה רבי עקיבא ידע זה שהוא נתפס בעונן מכירת יוסף, ואי הו אמרין דאתכוון לבשר חזיר ועלה ביד בשר טלה פטור מהדין, שלא היו ליה רק מחשבה בעלמא, אם כן גם הוא פטור כו, אף על פי שהשפטים חשבו להמכירה לרעה, אלהים חשבה לטובה וכמו שאמר להם יוסף, אבל מהאי קרא מוכח דאפילו במתכוון לבשר חזיר ועלה בידו בשר טלה נענש, לכך בכה, עיין שם בארכוה. והנה כל זה בדייני שמים, אבל בדייני אדם בכהאי גוונא פטור. והנה השפטים אמרו (בראשית נ טו) לו ישטמנו יוסף והשב ישיב לנו בעצמו את כל הרעה, על זה אמר להם יוסף אל תיראו ממי כי התחת אלהים אני, שמחייב בדיון שמים על המחשבה בלבד כגון המתכוון לבשר חזיר ועלה בידו בשר טלה, הלא ואתם חשבתם עלי רעה אלהים חשבה לטובה, ואין כאן מעשה רק מחשבה ופטור מדיני אדם, ומהדין אין ראוי לי להעניש אתכם, ונכון:

ויהי מקומות היה לפער כמה שרויי נגדי לטעמו החרדיוניס ו'ן סקנתנו לדלמת הרמאניס דלייטו רלאה מהיכלו על הדס כמפלכסת סי' דוחראיה, והוא פון דן טקומות אוניבר נטמיית חמוץ, חסיל מחותך מגנו מלך ומלוכנו כספומן חי, דלא מורי'ן מנחצת וטודא מפלכסת, דומסוכ מותס לא' מהיכלו על סד. עין מלחת דליך רלית לא' מפלחסן כן להדר ברכו ומפומות. וכן כתכ' קלאה נמיוטו לפחסיס (בדף כ"ב). וויהי מוד נגדי הלחלויס סכתנו כן לדרכ' פומות.

וילדיין יהן סדרן פאומן כלל וכמעטה דהיו מפטוט להוטן.
והו, דカリ סע דקן פומטה יתיר נצחיתם יהנו,
יהן זו מפות וצחיתם יהנו מאהיג לוי טויה ניזון כהו פגשחט
טוויה מלמו, כהו טויה ווּסְכִּין כו קדיליס סנווניס ביטרל כל
טמיטס. דカリ נס הילשין להן כטמיטס מתרת יהוטס כלל,
מוחרין נס כן בכנ פומטה, דカリ נס גמלון טרפה מלפני
טמיטם יהנו רעתה כל הרלוואנס לתקיר זויה הארכני טריינ
נאכאות הא"ז ושין נילג'י מלך ק' טין ק' ז' וגמאל מות צמוך
לכלו מגלה, ונתקהן מון בטוחן ומון כלויות דליהו יתמל
בצחיתם גלומו ומוחלט בצחיתם יהנו. ונדולס מכון להיטו כי
חלך וניל עמותין נון פומטה. היהו דרכו מטען יהול ברוכ
יכמו שכתוב ביל"ט נפרק בזמה סמקקס פיטון ס', וזה לפונו,
היל מהמס לה' יומן כיוון דקנילו חלב בגיגל חודשים גלה
יתיר נצחיתם יהנו דיו נולד טויה כלמו ולהן צחיטם
מחמתה חלגב יט למוג רגוזת פכחות כו טריי למוגנו מכל
בככsuma מהכלו טה חומר מון בטוב מותל ואלו חומר מון
היא נסוקת הילו לי' יטולו מכל בכsuma מהכלו טכלו טכל.
עד היה נאשו. ושין פפריטי. (דב' ע"ה פ' ג')
ד' יה' נסוקט ח' ז' וכיוון דכלו לו מזבז מהנו יהולו ומיסו כי
טמיטה יהנו קפה נס זוקה קפה נס כי וה מה גמלין (כף' ק' פ' ז') ומוי מיליה מהרת מנא
בכלל והתון נס נפלו ר' יהולה טור מוחר טויה נס גמלול ווילו מוחר
הכני מיל' נס טויה דרומאל יהר כל בכsuma מהכלו, ולס' דרכו
ארלאוניסים ג'ז' יהו מוקן כלל מז דמיית דה' להו נס גמלול מהל
טיטחוור יוכן דאתה זאחס יהנו, זאחס רחמנע דרי לי' מגורה קילוט כטש
דאזרי לאטנו, האן אין כי קריין טילו דיזה לאיזר קילוט גלהת אל
טוסטר ניד מושי יהנו. ווילוק נס דזא זא אכלן בכsuma תירין הא' ס'
האי מיל' נס טויה דרומאל מהר כל בכsuma מהכלו, דלהס כן גמל
לא' נלפק נס טויה זאטהה, מיטוק לי' דנטהויה נס פה תלון איז
טעלן יציר בצחיתם יהו דפצע מיין' ליטור ניד מגורה הסטוב, מפלל
היא' נלזר בטוטס דרייל פלי' שטוע ניד מפשי יהנו. ז' ע' ג' ג'ט
מלל וא מכחל דטיטור טילו קטוב כל קטוב היהו רק מפוט וו דהו
כמי פגשחט נצחיתם יהנו, היהו דנolute סכמוכס כו טהויל
כו נס הילגיס הארכני טהן נצחיתם מתרת יהונן. *

מתקנית